

CONSELL VALENCIÀ

de CULTURA

PALAU DE FORCALLÓ · Museu, 3 · 46003 València · cvc@gva.es · www.gva.es/cvc/

El Consell Valencià de Cultura debat sobre l'elitització de barris sencers de les ciutats

En joc, el model de ciutat per a les pròximes dècades

Seu del Consell Valencià de Cultura. València, 7 de maig.- La Comissió de Promoció Cultural que presideix el conseller Vicente González Móstoles ha organitzat una taula redona en la seu de la institució per a debatre esta qüestió, d'una actualitat indiscutible i present en el dia a dia de la vida dels ciutadans.

El president del Consell, Santiago Grisolí, ha donat la benvinguda a Josepa Cucó, catedràtica d'Antropologia de la Universitat de València, a Alberto Peñín, professor de la ETSA-UPV, i a Alberto Aznar, membre d'ECONCULT, per a parlar sobre els perills i les oportunitats de la gentrificació de la ciutat.

L'arquitecte González Móstoles, que ha moderat la taula, ha acotat els termes del debat amb una reflexió sobre l'evolució del concepte d'elitització i en quina mesura pot considerar-se un fracàs de l'urbanisme convencional.

Josepa Cucó ha exposat tres models de gentrificació. De manera resumida, el primer seria el comercial, protagonista els espais públics, que sovint són motors del procés i no conseqüència, i n'ha posat d'exemples els mercats Central i Colón de València. El segon és el de nova construcció, que es dona sobre espais erms o abandonats, també afavoridor de les classes benestants com el primer, però que marca més fronteres socials perquè està urbanísticament més delimitat. I el tercer, el turístic, que beneficia sectors molt concrets de l'activitat econòmica. Seria el cas dels barris del Cabanyal-Canyamelar, o del districte de Ciutat Vella, de València.

L'arquitecte Peñín ha explicat que les polítiques públiques de gentrificació vénen de lluny, almenys des de la transformació urbanística del París feta

per Haussman a mitjan del segle XIX. El professor, que es declara partidari de reivindicar la ciutat i no de fugir-ne, exposa que igual que s'han aconseguit lleis de protecció del patrimoni, cal ara avançar en garantir el dret a l'habitatge, que significa protegir les persones i l'espai urbà. Considera que és la millor manera d'evitar un tipus de gentrificació destructiva, com la que al seu parer es va produir a Santiago de Xile entre les dècades 80 i 90 del segle XX, i que servisca per a evitar-la al Cabanyal o a Ciutat Vella.

Per últim, Alberto Aznar recorda algunes dades que particularitzen el cas espanyol. D'una banda, la propietat de l'habitatge, prou més alta en proporció que a la resta d'Europa. I els aspectes derivats de la crisi econòmica: precarització laboral, sous baixos, dificultat d'accés al crèdit hipotecari, escassa vivenda pública, etc., que fan que augmenten els riscos dels processos especulatiu excloents.

Per a l'investigador d'ECONCULT està en joc el model de ciutat de les pròximes dècades, i fins i tot el "dret a la ciutat", en risc per les amenaces sobre l'espai públic, el privat (amb la mercantilització de l'habitatge propi), i per l'explotació per sectors molt concrets d'una creació col·lectiva com és la ciutat. Al respecte, recorda que el 28% dels habitatges de Ciutat Vella ja són turístics, i que n'hi ha 7.000 a tota la ciutat que ja ho són. Dels quals, 3.000 l'últim any. Dades que exposen la importància del problema i el claríssim interès de la taula redona de hui.